

«Absorbent.» *The Wall Street Journal*

«Extraordinàriament detallada, psicològicament complexa.» *Booklist*

«Potser la novel·la més impactant de Quirke.» *Pop Matters*

BENJAMIN BLACK

ORDRES
SAGRADES

Al principi es van pensar que era el cos d'una criatura. Més tard, quan el van treure de l'aigua i van veure el pèl púbic i les taques de nicotina als dits, van adonar-se de l'error. Home, a finals de la vintena o principis de la trentena, nu, a banda d'un mitjó, l'esquerre. Tenia macadures morades a la part superior del tronc i la cara tan desfigurada que a la seva mare li hauria costat reconèixer-lo. Una parella que festejava l'havia localitzat, una lluíssor pàl·lida enfonsada entre la paret del canal i el flanc d'una barca amarrada. La noia va telefonar a la policia, i el sergent de guàrdia va marcar el número del despatx de l'inspector Hackett, però en Hackett no hi era en aquella hora, i en comptes d'ell va posar-s'hi l'ajudant de l'inspector, el jove Jenkins, que era al seu cau darrere les cel·les, redactant els informes de la setmana.

—Un suro, sergent —va dir l'home del taulell—. Carretera Mespil, sota el pont del carrer Leeson.

El detectiu sergent Jenkins va pensar a telefonar al superior, però s'hi decidí en contra. En Hackett apreciava el seu son nocturn i no es prendria gaire bé que el destorbessin. Hi havia dos individus a la sala de guàrdia, un, en Quinlan, del cos de motoristes, i l'altre, que havia entrat en una pausa de la ronda per fer un te. En Jenkins va dir-los que necessitava el seu ajut.

En Quinlan era a punt d'acabar el torn, i no estava content amb la perspectiva d'allargar-lo.

—Té la parenta esperant-lo —va dir l'altre, en Hendricks, i féu una rialleta de burla.

En Quinlan era gran i lent, amb els cabells engominats enre-re i uns ulls que li sobresortien. Duia les polaines de pell, però

s'havia tret la guerrera. Era dret amb el casc a la mà i es mirava en Jenkins fixament amb aquells ulls com groselles, i en Jenkins gairebé sentia els engranatges de la ment de l'home cepat que giraven dificultosament, calculant quantes hores extres podia treure del torn de nit. En Hendricks no plegava fins a les quatre de la matinada.

—A cagar —va dir en Quinlan per fi, arronsà les espatlles en resignació irritada, i va despenjar la guerrera del ganxo. En Hendricks va tornar a riure.

—Hi ha un cotxe al pati? —va preguntar en Jenkins.

—Sí —va respondre en Hendricks—. N'he vist un quan he entrat.

En Jenkins no s'havia fixat mai fins ara com era de plana la banda del darrere del crani d'en Hendricks: el clatell li pujava vertical fins a la coroneta. Era com si li haguessin tret tot el darrere del crani i els cabells li haguessin tornat a créixer per cobrir la cicatriu. Devia tenir el cervell de la grandària d'una llimona, de mitja llimona.

—Bé —va dir en Jenkins, intentant sonar alhora enèrgic i avorrit, com sempre aconseguia fer el seu cap—. Som-hi.

Els va costar molt hissar el cos. El nivell de la resclosa era baix, i van haver d'enviar en Hendricks fins a Portobello per treure del llit el guarda de resclosa. El sergent Jenkins va posar en Quinlan a examinar l'escena amb una llanterna, mentre ell anava a parlar amb la parella que havia trobat el cos. La noia seia en un banc de ferro forjat sota un arbre, amb la cara pàl·lida a l'ombra, engrapant un mocador, plorosa. Cada pocs segons una gran esgarripança la recorria i se li estremien les espatlles. El seu company era més enrere en la foscor, fumant nerviós una cigarreta.

—Podem marxar ja, agent? —va preguntar a en Jenkins, amb veu baixa, preocupada.

En Jenkins va forçar la vista per distingir-ne les faccions, però la llum de la lluna no penetrava tan endins sota l'arbre. Semblava

força més gran que la noia, de mitjana edat, de fet. Ell, un casat, i ella, la seva mossà? Va dirigir l'atenció cap a la noia.

–Quina hora era quan l'han trobat?

–Hora? –va fer la noia, com si no reconegués la paraula. Li tremolava la veu.

–No passa res, senyoreta –va dir en Jenkins amb amabilitat, sense saber ben bé què se suposava que significaven les paraules (era la mena de cosa que deien els detectius de les pel·lícules), i aleshores va recuperar l'aire professional—. Han telefonat de seguida, oi, després de trobar-lo? –i va fer una llambregada cap a l'home a l'ombra.

–Ha hagut de baixar fins al carrer Baggot per trobar un telèfon que funcionés –va dir l'home.

Havia dit el seu cognom, però en Jenkins el va oblidar tot seguit. Wallace? Walsh? Una cosa així.

–I vostè s'ha quedat aquí.

–He pensat que valia més no perdre de vista el..., el cos.

Ben fet, va pensar en Jenkins, per si de cas sortia de l'aigua i se n'anava xino-xano. S'assegurava de no ser ell qui fes la trucada, més aviat, per por que li preguntessin qui era i què feia a la riba del canal en aquesta hora i en companyia d'una noia a qui li doblava l'edat.

Un cotxe que passava va alentir la marxa, el conductor va estirar el coll per veure què passava, la cara delerosa a la finestreta de color cendra, i rodona com la lluna.

La noia duia els cabells permanentats i una faldilla de quadre escocès amb una gran agulla imperdible decorativa, i sabates de sola plana. No parava d'escurar-se la gola i estrenyia convulsivament un mocador. Portava l'americana de l'home tirada per damunt de les espatlles. L'home anava amb un jersei de llana de l'illa Fair. La nit era suau, per ser abril, però devia tenir fred de totes passades. Una exhibició de cavalleriesitat; en aquest cas, sí que devia ser el seu amiguè.

–Viu a la vora? –va preguntar en Jenkins.

–Tinc un pis allà al carrer Leeson, damunt de la farmàcia –va dir la noia, assenyalant.

L'home no va dir res, es limità a xuclar la burilla de la cigarreta, i la punta s'encengué rabiosa en la foscor i va projectar-li una llum infernal a la cara. Ulls petits, brillants, ansiosos, un nas gros com una patata. Quaranta-cinc si fa no fa; la noia en tenia pocs més de vint-i-un.

–El policia d'allà li prendrà les dades –va dir en Jenkins.

Va tombar-se i cridà en Quinlan, que era a la gatzoneta a la riba del canal, mirant cap a l'aigua i passant la llanterna sobre el cos que surava. No havia trobat res al voltant, ni roba, ni pertinences, o sigui que qui fos que era allà baix el devien haver dut d'un altre lloc. En Quinlan va incorporar-se i s'acostà a ells.

L'home sortí ràpidament de sota l'arbre i va posar una mà sobre el braç d'en Jenkins.

–Escolti –va dir, apressat–. Jo no hauria de ser aquí. Vull dir que..., que a casa deuen patir, tan tard com és.

Va mirar en Jenkins a la cara amb intenció, provant de fer un somriure d'home a home, però el que li va sortir era malaltís.

–Doni el seu nom, cognom i adreça al policia –va dir en Jenkins, eixut–. Després ja pot marxar.

–Va bé si dono l'adreça de la feina?

–Mentre sigui en algun lloc on puguem localitzar-lo.

–Sóc pèrit –va dir l'home, com si esperés que això fos un factor rellevant en els esdeveniments de la nit. El somriure continuava encenent-se-li i apagant-se-li, com una bombeta defectuosa–. Els estaria molt agraït si...

Van tombar-se en sentir el soroll d'unes passes pesants darrere seu. En Hendricks baixava pel talús d'escòria des de la carretera, acompanyat per un home cepat amb un cap enorme i sense barret. L'home duia la part de dalt d'un pijama de ratlles sota l'americana. Era el guarda de la resclosa.

–Per l'amor de Déu –va dir, sense preàmbuls, adreçant-se a en Jenkins–, saben quina hora és?

En Jenkins va ignorar la pregunta.

–Necessitem que el nivell de l'aigua pugi –va dir–. Ho haurà de fer a poc a poc: hi ha un cos allà.

Quan s'allunyava, l'home, Walsh, o Wallace, va intentar tornar a agafar-li la màniga per aturar-lo, però el va ignorar. El guarda de la resclosa anà fins a la vora del talús i va inclinar-se amb les mans sobre els genolls i escodrinà el cos.

–Hòstia –va dir–, si només és un nen.

Van situar el cotxe patrulla de costat, amb les rodes de davant al camí de tal manera que els fars il·luminessin l'escena. El guarda de la resclosa havia fet servir la clau i l'aigua queia en un doll lluent per l'obertura de les comportes. En Quinlan i en Hendricks van saltar a la barca, trobaren dues perxes llargues, i les van repenjar contra la paret del canal per evitar que la barca balandregés i esclafés el cos.

El cadàver estava cap per avall, els braços balancejant-se i l'esquena brillant amb una lluïssor fosforescent. En Walsh o Wallace i la seva mossà havien donat les dades a en Quinlan, però continuaven allà. Era obvi que la noia volia anar-se'n, però l'home s'atardava malgrat l'ansia d'abans, sens dubte delerós de fer una mirada al cadàver quan pugés. En Quinlan havia dut una lona del maleter del cotxe patrulla i ara l'estengué sobre l'herba; els dos policies van agenollar-se a les lloses de granit, alçaren el cos xop de l'aigua i el posaren de panxa enlaire. Es produí un moment de silenci.

–No és cap nen –va dir en Quinlan.

En Hendricks va ajupir-se ràpidament i arrencà el mitjó solitari de l'home. Semblava que era el que calia fer, per algun motiu, tot i que ningú no va fer cap comentari.

–Mireu-li la cara –va dir l'home, amb la veu presa.

No l'havien sentit acostar-se, però s'inclinava entre ells ara, mirant àvidament.

–L'han rebentat a coces, collons –va dir en Quinlan.

En Jenkins va quedar-se mirant-lo; en Quinlan parlava com un carreter i no l'encertava mai. Era d'un home mort que parlava, al capdavall. En Hendricks va ajupir-se sobre un genoll i plegà la lona a banda i banda per cobrir la meitat inferior del cos.

–Pobre cabró –va dir el guarda de la resclosa.

Ningú no havia pensat a avisar una ambulància. Com trauien el cos d'aquí? En Jenkins va entaforar un puny a la butxaca de l'abric i l'estrenyé, irat. No tenia ningú més a qui culpar a banda d'ell; allò, va reflexionar amargament, era ser el responsable. En Hendricks va anar fins al cotxe patrulla per agafar el transmissor, però l'aparell anava a la seva i només emetia una aguda crepitació i de tant en tant un grinyol aspre.

–No serveix de res sacsejar aquesta merda de cosa –va dir en Quinlan, amb desdeny divertit, però en Hendricks va fingir que no el sentia. Continuava posant-se l'aparell a l'orella i parlava fort pel micròfon:

–Escolti, carrer Pearse, endavant, carrer Pearse!

I aleshores l'apartava i el mirava enrabiad i disgustat, com si fos una mascota que es negués a fer un truc simple que havia dedicat temps i energia a ensenyar-li.

En Jenkins va tombar-se cap a la noia asseguda al banc.

–On era aquella cabina?

Ella encara estava en estat de xoc, i va trigar un moment a comprendre'l.

–Cap allà baix –va dir, assenyalant carretera Mespil avall–. Davant de la llibreria Parson. El telèfon del carrer Leeson està espatllat, com sempre.

–Hòstia! –va esbufegar en Jenkins. Va tombar-se i va dir a en Quinlan:– Vagi cap allà pel passeig Wilton i faci una mirada. Podria haver-n'hi un de més a prop.

En Quinlan va fer mala cara. La seva expressió deixava clar que no li entusiasmava rebre ordres.

–Ja hi vaig jo –va dir en Hendricks. Va tornar a sacsejar el transmissor–. Aquesta merda no serveix de res.

En Jenkins vacil·là. Havia donat una ordre directa a en Quinlan; hauria d'haver estat obeïda, i en Hendricks no hauria d'haver-s'hi ficat. El cap va rodar-li un moment. Fer que la gent reconeguéssin la seva autoritat no era gens fàcil, tot i que en Hackett ho aconseguia aparentment sense esforç. Era tan sols qüestió d'experiència, o calia néixer amb aquella traça?

–D'acord –va dir a en Hendricks, sorrut, tot i que ja s'havia posat en camí. Havia de cridar-lo perquè tornés, fer-lo saludar, o alguna cosa? Estava força segur que se suposava que un agent de ronda havia de saludar un sergent detectiu. Ara pensava que tant de bo hagués telefonat a en Hackett d'entrada i s'hagués arriscat a la ira del vell cabró.

En Walsh o Wallace, que ara ja no mostrava cap símptoma de l'anterior delit per marxar, va acostar-se a en Quinlan i començà a parlar amb ell d'un partit que estava previst per a Croke Park el diumenge. Com era que els fanàtics de l'esport sempre es reconeixien de seguida? Tots dos fumaven, en Quinlan fent cassoleta amb la mà: se suposava que els agents no podien fumar quan estaven de servei, en Jenkins n'estava segur. Havia de reprendre'l, dir-li que apagués el pito de seguida? Va decidir fer veure que no l'havia vist encendre'l. Va adonar-se que suava, i va passar-se un dit per l'interior del coll de la camisa.

La noia del banc va cridar l'home en veu baixa:

–Alfie, marxem?

Però ell va ignorar-la. Duia el cap descobert, a més d'anar sense americana, i tot i que ara ja devia estar glaçant-se, semblava que no li molestava.

En Jenkins va mirar el cos ajagut a l'herba al costat del camí de sirga. L'aigua s'havia escorregut dels cabells, que semblaven rojos,

tot i que costava estar-ne segur amb la lluïssor crua del fanal. En Jenkins va notar com s'estremia. Com devia ser allò d'estar mort? Com no res, suposava, si no és que de veritat hi havia un Cel i un Infern, tot allò, cosa que dubtava, malgrat el que els capellans i tots els altres havien passat anys assegurant-li sincerament que era el cas.

Per fi en Hendricks va tornar. Havia trobat una cabina. El Sagrada Família era l'hospital de guàrdia aquesta nit. L'ambulància havia sortit, però l'enviarien així que tornés.

–Només en tenen una? –va preguntar en Jenkins, incrèdul.

–Això sembla –respongué en Hendricks.

–Un bon jugador, aquell nano –deia en Wallace o Walsh–. Brut, però.

–Quin cabró –coincidí en Quinlan, i féu una rialleta. Va fer una pipada de la cigarreta tot llançant una mirada d'insolència entelada cap a en Jenkins.– L'he vist als quarts de final contra Kerry –va dir, i tornà a riure–. Ja t'ho dic jo, si aquell malparit et fotés el colze a les costelles, ho entendries tot.

La noia va aixecar-se del banc.

–Me'n vaig –va dir a l'esquena de l'home.

Ell féu voleiar una mà tranquil·litzadora cap a ella, i en Quinlan va dir alguna cosa entre dents i l'home deixà anar una riallada. La noia avançà amb poca decisió cap al camí premsat que pujava fins a la carretera. Quan arribà al barri de la tanca, va tombar-se, tot i que no fou a l'home a qui mirà aquesta vegada, sinó a en Jenkins, i va somriure. Durant anys fou aquell somriure trist i esvanit allò que ell recordava, i cada vegada que ho feia sentia una fiblada misteriosa.